

Ron Bruinier vertelt als inleiding iets over PHCA, waarna we een tijd van gezamenlijk gebed hebben.

Connie Karsten wijst erop, dat de vrucht voor ons eigen leven en dat van anderen voor deze avonden belangrijk zijn. Zij licht daarna toe, hoe ook materiële dingen in de wereld door God werd geschapen én gebruikt. Uitgang is de scheppingsgedachte; Gen.1:31: "...en zie, het was zeer goed...".

Alles wat God maakte was goed – maar zo bleef het niet! Zonde bedierf het – en toch schreef God de wereld niet af... En bij de bouw van de tabernakel en de tempel zie je, dat God nog steeds het materiële gebruikt, evenals de talenten van de tempelbouwers. Hoewel God Geest is, houdt Hij toch van het stoffelijke dat Hij maakte, ondanks het feit dat het door de zonde is verziekte.

Mensen kijken soms neer op het materiële, maar God heeft het gemaakt, en Hij gebruikt het ook om zich bekend te maken aan de mensen. Dat kan op gewone, maar ook buitengeone manieren: soms horen mensen Gods stem, of zien zij een engel. Hoewel God zelf Geest is, werkt Hij door mensen en het materiële heen. We zien dit in het godsdienstige leven, maar ook in het dagelijkse leven; en wij zelf zijn een verblijfplaats van de Heilige Geest!

.A. In ons godsdienstige leven (kerk, persoonlijk gebed, etc.) zijn er materiële zaken die ons helpen om aan God te denken; zoals in het Oude Testament al door de tempel, de voorwerpen erin, etc. In het Nieuwe Testament is een mooi voorbeeld: de schoot van Maria, die door God werd uitgekozen om Jezus geboren te laten worden en zo in de wereld te komen. Jezus zelf is het grootste materiële voorbeeld van wie God was! God werd mens, zodat mensen Hem konden begrijpen.

Ook in de kerk gebruikt God materiële dingen om zich bekend te maken, zoals bij doop en avondmaal. Het water van de doop laat iets zien: het breken met je oude leven, met Christus begraven zijn. Zo is het veel méér dan gewoon water: een symbool van begraven van het oude leven en het opstaan in nieuw leven; de doop is zo een bekrachtiging en beeld van een geestelijke waarheid, om dit alles beter te begrijpen en te beleven. Het is echter niet iets "magisch"!

Hetzelfde geldt voor het avondmaal: het is tastbaar en verwijst naar het offer van Christus. Het is een instelling van God die ons helpt om er aan te denken. Dit is ook het geval bij het aansteken van kaarsen, waar je betekenis aan kunt geven voor bijv. gebed voor iemand anders. Het kaarsje op zich is dan niets, maar wijst naar die beminde persoon waarvoor gebeden wordt. In orthodoxe en RK-kerken werden vroeger de iconen en beelden geplaatst met name ook voor wie niet lezen kon, en die in die plaatjes iets van de boodschap kon zien – het is een verwijzing naar de Bijbel, een illustratie van dat verhaal, niet iets met magische kracht.

De vraag is: Waar gaat het om? Om dat beeld aan te raken en te vergoddelijken, of om God Zelf te aanbidden? Het zijn hulpmiddelen, niet meer, om iets van God te begrijpen. Laat je schroom los en geniet ervan. Een gewoonte is bijv. ook de voetwassing die soms in Nederlandse kerken plaatsvindt, met de boodschap van het elkaar te dienen. Dat dit toch van belang kan zijn blijkt uit het Evangelie van Johannes, die niet het avondmaal maar wel de voetwassing vermeldt!

Rituelen hebben dus geen magische kracht, en je kunt God er ook niet mee manipuleren om te krijgen wat je hebben wilt en Hem naar je hand te zetten... Ook bij de ziekenzalving gaat het niet om de olie, maar in het heen wijzen van die olie naar God die geneest.

.B. In ons persoonlijke dagelijkse leven wil God Zichzelf laten zien aan mensen. Is er liefde in een gezin, dan ervaart de bezoeker dat door de sfeer, die iets van God laat zien. God is niet alleen te zien in de kerk of het buitengewone, maar ook in ons alledaagse leven – ook op ons werk! God zoekt mensen die Hem zijn toegewijd, die laten zien wat goedheid en waarheid en dienstbaarheid is, en die zo iets van Zijn schoonheid laten zien. Ook Col.3:17 en 23 wijzen daarop, Hem te dienen in alles wat wij zeggen en doen!

Ons gewone werk krijgt een bijzondere glans, als je het "doet als voor God", en je werk ziet als een stukje roeping. Het ziet er misschien niet zo geestelijk uit, maar het gaat erom dat je iets van God kunt laten zien in je werk. De afwas willen doen, maar ook advocaat of notaris zijn is dan "werken voor God", al is het niet volmaakt. Laten we onze omgeving iets laten zien van wie God is, ook als rentmeesters over de aarde (zorg voor het milieu) etc.; Ps.24 zegt dat de aarde van de Heer is, en God roept ons om zijn medewerkers te zijn. Doe je werk dus goed, en wees verantwoordelijk!

Op heel bijzondere manier zien we dat God ons als materiële mensengemaakt heeft als verblijfplaats van de Heilige Geest. Vaak wijzen we naar anderen, “die persoon heeft vaak een profetie”; maar helpt die persoon bij de dagelijkse afwas, en houdt hij zich aan de afspraken in het gewone leven? Ga die geestelijke en materiële dingen niet scheiden. God wil door je heen werken; ben jij beschikbaar?

Als we leven voor God, vanuit hoe Hij ernaar kijkt, dan doen we het voor de Heer en niet voor mensen, al is het eenvoudig werk. Hij staat er bij, is er blij mee, en verleent er glans aan. Het gaat Hem om ons hart! Wat is onze instelling?

Ook in je beroep kun je iets laten zien van God; zoals Dag Hammarskjöld, die tenslotte Secretaris-Generaal werd van de Verenigde Naties (na korte tijd kwam hij om het leven bij een vliegtuigongeluk). Hij was opgevoed door een strenge vader, een eenzame man (ongehuwd) die hard gestudeerd had. Hij kwam uit de Zweedse Lutherse kerk, heeft een diepe geestelijke strijd doorgemaakt, maar is uit de crisis gekomen: op het dieptepunt ontmoette hij God. Zijn dagboek uit die periode spreekt daarvan; in het wat filosofische boekje “Merkstenen” lezen we daarvan, en velen hebben daar iets aan gehad. Hij zegt o.a., “Je durft ja te zeggen... en alles wordt zinvol!” Het was goed wat hij deed, en hij durfde “ja” te zeggen tegen God en tegen zichzelf.

Soms zijn situaties in ons leven niet te veranderen terwijl we het toch anders wilden. Maar het is beter om “ja” te zeggen tegen God in de situatie van nu, je keuzes te maken met God, en ja te zeggen tegen de consequenties daarvan in je toekomstige leven. Blijf niet voortdurend met het leven in gevecht, maar ga met God verder met een “ja” tegen je huwelijk, je werk, etc. Gods hand is erbij, geef je daaraan over; ontvang genade om blij te zijn met jezelf, en Zijn hand in je leven te zien!

Dan is er geen “had ik maar...”, “was ik maar...”; dan laat je je leven niet meer vergallen, en aanvaard je het uit Zijn hand – de verbinding met Hem geeft glans aan alle dingen.

Laten we mensen helpen om tevreden te zijn met het leven, in innerlijke overgave aan God, om juist in dat leven een instrument te zijn voor God.

Ron Bruinier voegt toe: De mensen kunnen leren, hun blik af te wenden van foute keuzes, want God kan er ondanks het verleden toch iets moois van maken! Probeer ook niet, om met christelijk werk te compenseren wat je in het gewone leven aan bevestiging e.d. tekort bent gekomen; dan kan de vrijheid van Jezus er niet goed doorheen werken, en word je “religieus”.

Vragentijd:

.1. Is er een dilemma tussen “je leven aanvaarden” dan wel het te willen veranderen?

Antwoord: Haalbare dingen kun je verbeteren; het gaat met name om de onmogelijke dingen. Laat je toewijding aan de Heer zijn, niet zozeer aan mensen, en geef God echt de eerste plaats! Hoe staan we in dat geloof? Wat Hij vindt is het belangrijkste!

.2. Bij het getuigen zeggen sommige mensen, “Dat is jouw waarheid, niet de mijne”. We verkondigen die waarheid echter niet in arrogantie (het beter te weten), maar door hem voor te leven, en de mensen om je heen over te geven in de handen van de Heer – heel praktisch. Ook door een eerlijke vraag te stellen kun je hen aan het denken zetten; die vraag kan dan in hen blijven haken!

. o O O O o .